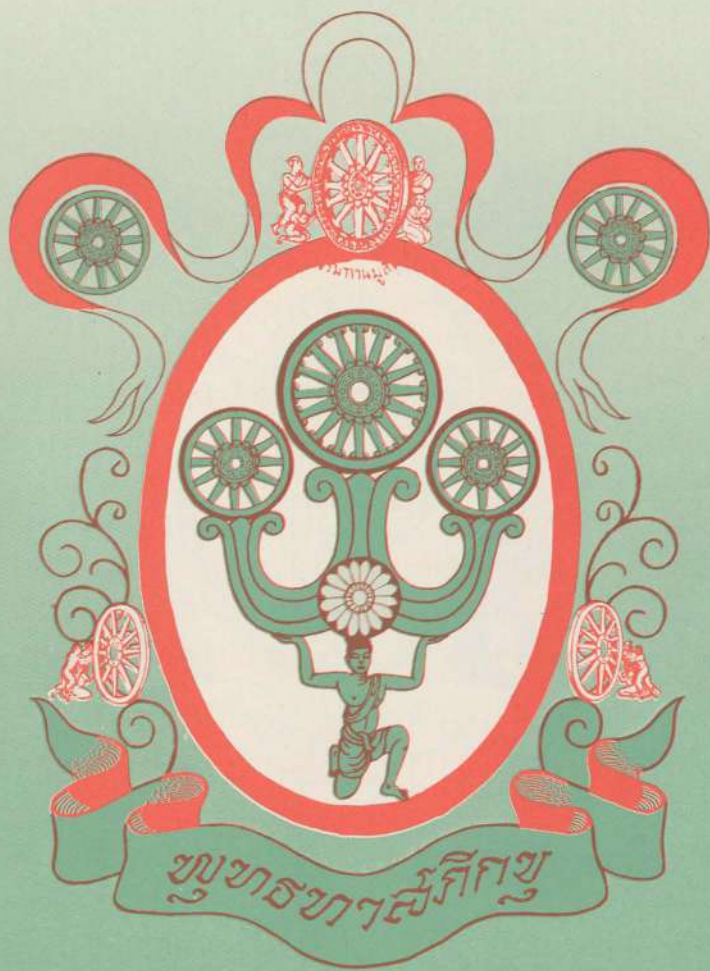

ปาฏิหาริย์แห่งอัมมยตา

[ชุดหมอนล้อ อันดับ ๔๕]

อุทิศนา

จักรธรรมะมาลัย	จะหมนท้าวทั้งราชตรี
แผ่ธรรมะรังษี	ตามพระพทธทรงประสงค์ ฯ
มันหมายจะเสริมศาสน์	สถาปนโลกให้อย่าง
ปลอดภัยพินาศ, คง	เป็นโลกศุขสถาพร ฯ
หากแล้งพระธรรมญาณ	อันธพาลกลีบร
จะครองโลกเป็นอากร	ให้เลวลุ้สเตรัจฉาน ฯ
จะทุกข์ทนทงคินวัน	พิฆาตกนบมีประมาณ
ด้วยเหตุอหังการ	เข้าครองโลกวิโยคธรรม ฯ
บรรษัทพระพทธองค์	จึงประสงค์ประกอบกรรม
ตามแนวพระธรรมนำ	ให้โลกมองผ่องพันภัย ฯ
เผยแผ่พระธรรมทาน	ให้ไพศาลพิชิตชัย
แปดหมื่นสี่พันนัย	อุทิศท้าวทั้งราชตรี ฯ

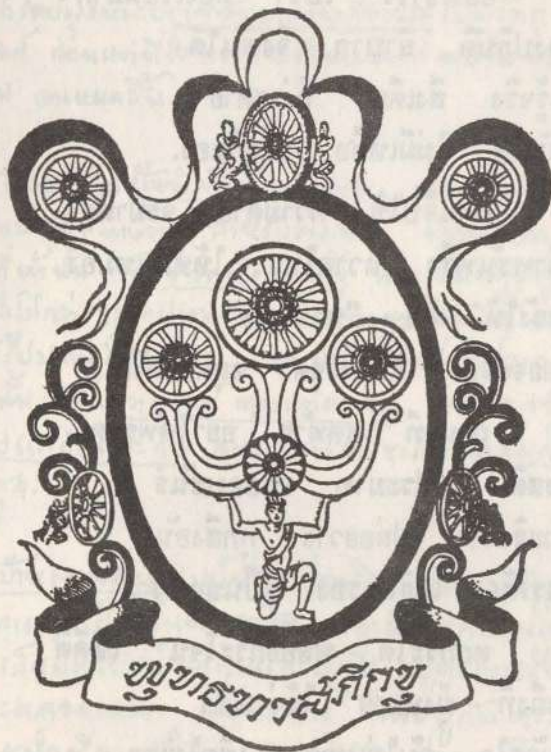
พ.ท.

๒๕๒๓

ปาฏิหาริย์แห่งอตัมมยตา

[ชุดหมุล้อ อันดับ ๔๕]

ศรัทธาบริจาค

ของ

ศิษย์กับสหาย มีรายนามท้ายเล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๗,๕๐๐

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๒

ผู้ดับไม่เหลือ.

อย่าเข้าใจ ไปว่า ต้องเรียนมาก
ต้องปฏิบัติ ลำบาก จึงพ้นได้
ถ้ารู้จัก สิ่งเดียว ก็ง่ายตาย :
รู้ดับให้ ไม่มีเหลือ เชือกก็ลอง.

เมื่อเจ็บไข้ ความตาย จะมาถึง
อย่าพร่นพรึง หวาดไหว ให้หม่นหมอง
ระวังให้ ดีดี “นาที่ทอง”
คอยจดจ้อง ให้ตรงจุด หลุดได้ทัน.

ถึงนาที่ สุดท้าย อย่าให้พลาด
ตั้งสติ ไม่ประมาท เพื่อดับขั้น
ด้วยจิตว่าง ปล่อยวาง ทุกสิ่งอัน
สารพัน ไม่ยึดครอง เป็นของเรา.

ตกกระได พลอยกระโจน ให้ดีดี
จะถึงที่ มุ่งหมาย ได้ง่ายเข้า
สมควรใจ ดับไม่เหลือ; เมื่อไม่เอา
ก็ดับ “เรา” ดับตน ตลนิพพานฯ

Wong...
P...
P...

คำปรารภ

การจดหมายเหตุหรือชุดแผนผังหรือเครื่องมืออื่น ๆ ซึ่งเผยแพร่
แพร่ ก็โดยมีขอบเขตการกล่าวนำแห่งสังคมเมืองวัดตะ-
ปราชญ์ ก่อนแต่ที่โลกเรา จะมีความวิวัฒนาการถึงขั้น
วิเศษอย่าง อนาคตสิ้น.

วาทะ = เป็น ปรัชญา ที่แท้ ของชีวิต, แต่เขาสนใจ
กับเพียงปรัชญาที่ ลึกลับ สิ้นหวังร่วมกบ. ชีวิตที่ขาด
ปรัชญาที่แท้ นั้น เป็น ชีวิตที่ขาดแล้ว และเป็นคนไม่สมบูรณ์-
เสีย ยิ่งไปกว่าการขาดทางร่างกาย เพราะขาดจิตใจดี อย่าง
ที่จะมีชีวิตที่ กินไม่ได้ เลย. คุณจะมีชีวิตที่ มีเหตุผล
วาทะ นั้น เป็น ความหมาย ของแต่ละคน และจะ ค้นหา
สิ่งที่ดี แก่กันและกัน จนกระทั่ง ถึง ระดับ สิ้นสุด
เป็นที่ สุด.

เป้าหมายของมนุษย์ที่ถูกตัดออกที่สุด คือ การที่จาก
คน มีความสุขเป็น เป็นที่พอใจ และมีความเคลื่อนไหว
ชนิดที่ เป็นประโยชน์ แก่ตนและ ผู้อื่น อยู่ตลอดเวลา
แล้ว และตลอดเวลา. นี่ คือ ชีวิต ที่ ดี
ดีทั้ง ชีวิต ที่ ดี คือ การใช้ เวลา ของ เรา ด้วยความ เป็น
มนุษย์ อย่าง ถูกต้อง และ สมบูรณ์.

ข้อความของ 191 คือ ต้อง เป็น ผู้ รัก - คือ รัก กับ คน
ทุกคน ที่ อยู่ใน โลก นี้ แม้ ชีวิต ที่ เรา จะ เสีย สละ
ก็ได้; คือ ต้อง เคารพ เชื่อฟัง ครู บา อาจารย์ คน แก่ คน เฒ่า

ปาฏิหาริย์แห่งอตัมมยตา.

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย,

การบรรยายประจำวันเสาร์ แห่งภาคอาสัพพชชา
เป็นครั้งที่ ๑๒ ในวันนี้ อาตมาก็ยังคงบรรยายในชุดอตัมมยตา
สืบต่อไป ซึ่งมีการบรรยายโดยหัวข้อเฉพาะในครั้งนี้ว่า
ปาฏิหาริย์แห่งอตัมมยตา ท่านทั้งหลายพึงดูให้ดี วันนี้จะ
พูดถึงอานิสงส์ที่เจียบแหลมโลกโคเณของอตัมมยตา ในลักษณะ
ที่เป็นปาฏิหาริย์, หรือว่าจะให้อตัมมยตาแสดงปาฏิหาริย์ก็ได้.

อตัมมยตา บรรยายภาคอาสัพพชชา ครั้งที่ ๑๒ เมื่อ ๑๗ ก.ย. ๒๕๓๑

เราได้พูดถึงอตัมมยตากันมา ๑๐ กว่าครั้งแล้ว, วันน
 กียังพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับอตัมมยตา ในหัวข้อว่า ปาฏิหาริย์,
 ไม่ต้องตกใจ หรือว่าอย่าเพื่อตกใจ เกี่ยวกับคำว่าปาฏิหาริย์
 ในที่นี้ เป็นปาฏิหาริย์ที่ดับทุกข์ได้; ไม่ใช่ปาฏิหาริย์
 หลอกลวง เหมือนกับอิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์,
 นั้นมันดับทุกข์ไม่ได้. ส่วนปาฏิหาริย์ที่ดับทุกข์ได้นี้ก็เรียกว่า
 อนุศาสนีย์ปาฏิหาริย์ คือคำสั่งสอนที่พระพุทธองค์ได้
 ตรัสไว้ในลักษณะพิเศษ สามารถกำจัดความทุกข์ได้ ใน
 ลักษณะที่เป็นปาฏิหาริย์ คืออย่างน่าอัศจรรย์, อนุศาสนีย์
 ปาฏิหาริย์ที่รุนแรงหรือแก่กล้าหรือโลดโผนน่าอัศจรรย์ใดๆ
 จะไม่มีอะไรยิ่งไปกว่า อตัมมยตา ขอให้ตั้งใจฟังให้ดี.

คำว่าปาฏิหาริย์ *ปาฏิหาริย์* นี้ ตามตัวหนังสือก็แปลว่า
 นำไปสู่ความสำเร็จทันในเวลาที่ต้องการ, สิ่งที่สามารถนำไปยัง
 ความสำเร็จที่เป็นจุดหมาย แล้วก็ทันในเวลาที่ต้องการ, อะไร
 ทำได้อย่างนี้ สิ่งนั้นเรียกว่าปาฏิหาริย์. คำว่า *ปาฏิหาริย์* กลางๆ
 ทั่วๆ ไปนี้มัน เป็นปาฏิหาริย์จริงก็มี ตบตาคคนก็มี สกกดจิตก็มี,
 แต่ถ้าเรื่องของอตัมมยตาแล้วก็ต้องเป็นเรื่องจริง, สามารถ

จะเป็นไปอย่างนั้นได้จริง สำเร็จประโยชน์ได้จริง, ไม่มี
 ปาฏิหาริย์ใดในบรรดาอนุศาสนีย์ปาฏิหาริย์นี้จะยิ่งไปกว่า
 อตัมมยตาเพราะสามารถนำไปสู่ความดับทุกข์อย่างน่าอัศจรรย์.

ที่นี้เราก็ได้พูดกันเป็นเรื่อง ๆ เรื่อง ๆ ไป เท่าที่จะ
 สมควรแก่การที่นำมาพูดนำมาแสดง, แต่ว่ายังมีหลายคน
 เข้าใจว่าหลายคนที่นั่งอยู่ที่นี้ในวันนี้ ยังไม่รู้ว่อตัมมยตาคือ
 อะไรก็มี, จะต้องพูดกันถึงข้อนี้กันอีกหน่อยหนึ่ง อตัมมยตา,
 อตัมมยตา จำคำบาลีไว้ให้ได้ก่อน หมายถึงความเป็น
 ผู้มีสติปัญญา สามารถรอบรู้และรู้สึกตัว, ไม่เปิดโอกาส
 ให้อารมณ์ใดในภายนอก และกิเลสใดในภายใน มา
 ปรุ้งแต่งจิตให้กระเพื่อมเป็นกิเลสขึ้นมา ในทุก ๆ กรณี,
 เข้าใจไหม ?

ความมีสติปัญญามากพอ จึงมีความรู้สึกอปัญญา
 มีความรู้สึกตัวคือสติ จนไม่เปิดโอกาสให้อารมณ์ใด ๆ ใน
 ภายนอก จะเป็นรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะก็ตาม, หรือว่า
 กิเลสในภายใน อนุสัยเป็นต้นก็ตาม มาปรุ้งแต่งจิต ให้จิต
 ไหวไปจากปกติ ไปสู่ความเป็นจิตที่มีกิเลส, ไม่ว่าในกรณีใดๆ

ไม่ว่าในที่ไหน ๆ ไม่ว่าในระดับใด ๆ. นี่ความเป็นอัตัมมยตามี
 ความหมายอย่างนี้ **ทำให้จิตไม่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่
 จะเป็นกิเลส**, ธรรมกาคิจกัก็ไม่ได้เป็นกิเลส ต่อเมื่อมีอารมณ์
 มายั่วมาเย้า มาปรุงให้มันเป็นกิเลส หรืออนุสัยภายในแสดง
 ออกมาเป็นอาสวะ มันเป็นกิเลส, **มันมีไม่ได้ถ้ามันมี
 อัตัมมยตากำกับอยู่.**

อัตัมมยตามีหน้าที่รักษาจิตให้อะไร ๆ ปรุงแต่ง
ไม่ได้, แล้วจิตนั้นก็เป็วจิตที่คงที่ ไม่หวั่นไหวไม่เปลี่ยนแปลง
 ไม่เกิดกิเลส ไม่เกิดความทุกข์. ถ้าเป็นบุคคลที่มีอัตัมมยตา
 ก็เรียกว่าอัตัมมโย, อัตัมมโยนั้นเป็นบุคคลมีอัตัมมยตา ถ้า
 เรียกอัตัมมยตา ก็เป็นธรรมะ ธรรมะ เป็นคุณธรรม
 ที่มีอยู่ในจิตใจ ซึ่งประพฤติดีแล้วก็มีอัตัมมยตา.

ย้าอีกที่หนึ่งว่า ความที่จิตมีสติปัญญา ที่ทำหน้าที่
 รู้เท่าทัน และรู้สึกตัว ไม่ให้อารมณ์ใดๆ ในภายนอกหรือว่า
 กิเลสใดๆ ในภายใน ปรุงแต่งจิตได้, เป็นกิเลสหนักนั้นขึ้นมาอีก
 ไม่ว่าในกรณีไหน ๆ กรณีใด ๆ ในโลก. **ผู้ใดมีอัตัมมยตา
 ผู้นั้นจะมีจิตปกติคงที่ อยู่ในความสงบสุข** เยือกเย็น
 บริสุทธิ์ผ่องใสเป็นอิสระ, นี่คืออัตัมมยตา.

ให้จิตอยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งแวดล้อม.

ที่^๕แสดงปาฏิหาริย์ ก็จะถูกเป็นเรื่องๆ ไปโดยว่า
ช่วยให้คนเราหรือจิตนี้, ให้จิต^๕อยู่เหนืออิทธิพลของสิ่ง
แวดล้อม อันแสนจะยุ่งยากแห่งยุคปรมาณู.

ยุคปรมาณูคือยุคที่เจริญที่สุดในทางวัตถุ จนไปเที่ยว
โลกพระจันทร์ได้เหมือนกับไปเที่ยวเล่นหลังบ้าน^๕นี้ เรียกว่า
ยุคปรมาณู, มันเป็นยุคที่เจริญด้วยวัตถุเหลือประมาณ, เจริญ
ด้วยวัตถุที่ยั่ววน ที่ปรุงแต่ง ที่ผูกพันอะไร ให้มนุษย์นี้
หลงติดอยู่ในอารมณ์นั้นๆ. ถ้าผู้ใดไม่มีธรรมะมากพอ มัน
ก็ติดจมอยู่ในอารมณ์นั้นๆ, ในสิ่งยั่ววนเหล่านั้น ในสิ่งปรุง
แต่งเหล่านั้น. เมื่อทำอะไรไม่ถูก มันเป็นบ้า, เมื่อปลด
เปลื้องออกไปไม่ได้หนักเข้ามันเป็นบ้า, หรืออีกทางหนึ่งมัน
ฆ่าตัวตาย. ฉะนั้นจึงพูดได้หรือเป็นที่เชื่อได้ หรือตามสถิติก็
มีอยู่ว่า ในยุคสมัยปัจจุบัน^๕คนเป็นบ้ากันมากกว่ายุคก่อนๆ,
เจริญด้วยโรงพยาบาลบ้า โรงพยาบาลประสาทนับไม่ไหวแล้ว,
แล้วฆ่าตัวเองตายกันมากกว่ายุคก่อนๆ. มันโง่ยุคก่อนๆ
เดี๋ยวนี้มันเจริญ เจริญฉลาด, ฉลาดจนไม่รู้จะไปทางไหน

ด้วยการฆ่าตัวตาย, การฆ่าตัวตายมันก็มีมากในยุคปรมาณูเป็น
 อย่างนี้, ที่^๕นี้อัตมมยตาช่วยป้องกันไม่ให้ถูกเซ็ด ด้วยอารมณ์
 นน^๕ ๆ.

อารมณ์ที่ปรุงแต่งขึ้น อันเสนาจะวิจิตรพิศดาร
 เป็นวัตถุสิ่งของ ผลิต^๕ขึ้นมาด้วยอุตสาหกรรมมากมาย ปรารถนา
 วิเศษ ทำให้จิตใจนี้มันเตลิดเปิดเปิง ไปตามความยั่ววน
 ของอารมณ์เหล่านั้น, ^๕นี้เรียกว่ามันถูกเซ็ด, จิต^๕นี้มันถูกจับ
 เซ็ดให้บ้าไปตามอารมณ์.

อีกทีหนึ่งว่ามันยั่ว มันยั่วจนไปอยู่ในอำนาจของ
 สิ่งเหล่านั้น^๕ ไม่ต้องชอบก็ชอบ, ไม่ต้องมีก็ต้องมีขึ้นมา ไม่
 ต้องซื้อ^๕ก็ซื้อเข้ามา, ไม่ต้องหามาสะสมไว้ ก็ต้องหามาสะสมไว้,
 เงินไม่พอก็ต้องกู้ยืม ^๕นี้เรียกว่ามันยั่วขนาดนี้.

อีกทีก็มันปรุง ปรุงให้เกิดความคิดใหม่ ให้เกิด
 ความต้องการใหม่ ๆ, ต้องการให้ขยับขยายกันใหม่ ๆ, เปลี่ยน
 แปลงกันใหม่ ๆ นี่มันปรุง.

มนุษย์ในยุคปรมาณูถูกเซ็ด ถูกยั่วถูกปรุงกัน
 อย่าง^๕นี้ เมื่อทำไปไม่ถูกต้อง ^๕แก็ไม่ได้มันก็เป็นบ้า มันก็

ฆ่าตัวตาย, อตัมมยตาสามารถที่จะหยุดอาการเหล่านี้เสีย
 ได้ เพราะมีสติมีปัญญารอบรู้ รู้สึกตัวไม่ให้อะไรปรุงแต่งจิต
 ให้ผิดไปจากปกติ, ไม่ให้หลงรัก ไม่ให้หลงโกรธ ไม่ให้หลง
 เกลียศ และไม่ให้อินดีไม่ให้ยินร้าย ใต้อย่างฉับพลันเป็น
 ปาฏิหาริย์. นี้เรียกว่า ปาฏิหาริย์ของอตัมมยตา คุ้มครอง
 บัองกันไม่ให้จิตของสัตว์โลกนี้ถูกเซ็ด ถูกยั่ว ถูกปรุง
 จนหัวหมุนในยุคปรมาณู, นี้ ข้อแรกข้อที่ควรจะทำเอาผูก
 กันเป็นข้อแรก เพราะว่ามันเป็นยุคปรมาณู ยุคที่วุ่นวายที่สุด.

จิตอยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งคู่.

ที่นี้คู่ต่อไปอีกก็ว่า อตัมมยตามีปาฏิหาริย์ ให้จิต
 มนุษย์อยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งที่เป็นคู่ ๆ.

นี้เคยพูดมามากแล้ว แต่บางคนอาจจะยังไม่ได้
 ฟังก็ได้, เป็นคู่ ๆ หมายความว่ามันตรงกันข้าม, ดีชั่ว
 ตรงกันข้าม, บุญบาปตรงกันข้าม, สุขทุกข์ตรงกันข้าม, นรก
 สวรรค์ตรงกันข้าม, เกิดตายนี้ตรงกันข้าม, ตรงกันข้ามเป็น
 คู่ ๆ คู่ ๆ, หรือว่าในกรณีโลก ๆ ก็เรื่องได้เปรียบเรื่องเสียเปรียบ

นึกเป็นคู่, เรื่องแพ่เรื่องชนะก็เป็นคู่ เรื่องขาดทุนเรื่องกำไร
ก็เป็นคู่, นึกเรียกว่าของเป็นคู่ หรือจะพูดอย่างศัพท์วิทยาศาสตร์
ก็ว่า **positive** หรือ **negative** มันเป็นคู่. **จิตที่ไม่มีความรู้**
เพียงพอ มันตกอยู่ใต้อำนาจของของที่เป็นคู่, ตกอยู่ใต้
อำนาจ คือไปหลงรักฝ่ายหนึ่ง ไปหลงเกลียดฝ่ายหนึ่ง, ไม่ได้
อยู่ตรงกลางหรืออยู่เหนือ. ตกไปในฝ่ายดี มันก็มีปัญหา
ไปตามแบบดี, ตกไปในฝ่ายชั่ว มันก็เป็นปัญหาไปตามแบบ
ชั่ว, แต่ถ้าอยู่ตรงกลาง ไม่ชั่วไม่ดี อยู่เหนือไปเสีย เหนือชั่ว
เหนือดี ก็ไม่มีปัญหาอะไร.

อะไรที่จะมายกจิตใจของบุคคลให้ขึ้นอยู่เหนือ
ของเป็นคู่เหมือนปาฏิหาริย์ ไม่มีอย่างอื่นนอกจาก
อดัมมยตา, มีสติปัญญา คือมีความรอบรู้และรู้สึกตัว สามารถ
ดำรงจิตไว้ ไม่ให้ตกไปใต้อำนาจการปรุงแต่งของอารมณ์
ภายนอกและกิเลสในภายใน, เป็นจิตคงที่ **บริสุทธิ์ สะอาด**
สงบ อิศระ, ขอให้ศึกษาให้เข้าใจยิ่งขึ้นไป แล้วก็จะมอง
เห็นความจริงซ้อน.

เดี๋ยวนี้คนในโลกเป็นทาสของสิ่งที่เบญคู แม้

เรื่องทางกามารมณ์ก็เป็นเรื่องของความเป็นคู, เรื่องเพศนั้นก็
เป็นเรื่องของความเป็นคู แต่สรุปความแล้วมันก็จะหลีกกัน
สั้น ๆ ว่าตัวว่าตัว ว่าตัวว่าตัว; เรื่องนี้ก็ปรุงแต่งให้เป็นบ้า
เป็นหลงไปตามแบบดี, ตัวก็ปรุงแต่งให้ทุกข์ทรมานไปตาม
แบบชั่ว, มันปรุงแต่งทั้งชั่วและทั้งดี, ต้องขึ้นเหนืออำนาจ
การปรุงแต่งของชั่วและดี จึงจะพบความสุข สงบเย็นเป็น
นิพพาน เป็นนิพพาน, ไม่ชั่วไม่ดีก็อยู่เหนือชั่วเหนือดี, จะ
เรียกว่าอยู่ระหว่างชั่วระหว่างดีก็ยังได้ แต่ไม่คอยปลดปล่อยคอก
สู้อยู่เหนือไม่ได้ เหนือชั่วเหนือดี.

อดัมมยตาจะทำให้มองเห็นว่า โอ้ ดีก็แค่นั้น

ชั่วก็แค่นั้น, บุญก็แค่นั้น บาปก็แค่นั้น, นรกก็แค่นั้น สวรรค์
ก็แค่นั้น, ใต้ก็แค่นั้น เสียก็แค่นั้น, ขาดทุนก็แค่นั้น กำไร
ก็แค่นั้น, หัวเราะก็แค่นั้น ร้องไห้ก็แค่นั้น, ดีใจก็บ่าอย่าง
หนึ่ง เสียใจก็บ่าอย่างหนึ่ง, ไม่ดีใจไม่เสียใจ ไม่เอาคู่
นั้นแหละปกติ, ไม่ดีใจและไม่เสียใจ. แต่คนยังชอบฝ้ายบวก
ฝ้ายที่ทำให้พอใจหลงรักยินดี, ตกอยู่ใต้อำนาจของสิ่งนี้, มอบ
ชีวิตทั้งหมด ร่างกาย กำลังกาย กำลังใจทั้งหมดให้แก่ดี ๆ ดี ๆ

นี้เรียกว่าถูกเซ็ดด้วยของคู่ฝ่ายดี, ถูกขู่ให้สยบกลัวอยู่ด้วยของ
 ชั่ว ฝ่ายชั่ว. ถ้าว่ามีอ้อมมยตา ก็เห็นว่า โอ มันก็เช่นนั้นเอง
 ก็แค่นั้นเอง, มาทำให้เกิดความหมายดีชั่วไม่ได้.

เรื่องนิพพาน ๒ จะต้องเอามาพูดอีกทีในเรื่องนี้ว่า
สอุปาทิเสสนิพพาน — ผู้บรรลุสอุปาทิเสสนิพพาน
 ยังรู้จักชั่วรู้จักดี รู้สึกว่าชั่วรู้สึกวาทิ รู้สึกว่าสุขว่าทุกข์ ตามที่
 เขารู้สึกกัน, แต่ไม่ปรุ่งแต่งจิตใจให้เกิดตัวกู—ของกูได้ ก็
 ไม่เกิดทุกข์ จึงเป็นนิพพานชนิดหนึ่ง, ยังมีความรู้สึกเหมือน
 คนธรรมดา เพราะว่าอินทรีย์เครื่องรู้สึกยังไม่ถูกกำจัด ยัง
 ไม่ถูกทำลาย นี่สอุปาทิเสสนิพพาน. ถ้าสอุปาทิเสสนิพพาน
 ก็คือสันนิเลสแล้ว แต่ยังไม่รู้สึกรสชาติของสิ่งที่เป็นกู, แต่มัน
 เพียงสักแต่ว่ารู้สึกเท่านั้น มันไม่อาจจะปรุ่งแต่งให้เกิดตัวกู
 —ของกู เกิดกิเลสไปตามนั้น.

ที่นี้มาถึง **อนุปาทิเสสนิพพาน** มันไม่เกิดเลย
 มันไม่เกิดเลย มัน ไม่เกิดรู้สึกเป็นชั่วเป็นดี เป็นสุขเป็น
 ทุกข์ เป็นน่าพอใจไม่น่าพอใจ มันไม่รู้สึกเสียเลย, มันก็
 ไม่ต้องเกิดตัวกู—ของกู. ถ้าไม่ถึงนั้น ยังเป็นสอุปาทิเสส-

นิพพาน ยังรู้สึก, ยังมีความรู้สึกว่าอย่างนี้เรียกกันว่าอรร้อย
 อย่างนี้เรียกกันว่าไม่อรร้อย, อย่างนี้เรียกกันว่าดี, อย่างนี้เรียก
 กันว่าชั่ว, อย่างนี้เรียกกันว่าสุขว่าทุกข์ก็ตามใจ, แต่ไม่ปรุ
 แต่งจิตให้เกิดกิเลสเป็นตัวกู—ของกู มันก็ปลอดภัยด้วยกัน
 ทั้งคู่. แต่อย่างแรกยังรู้สึกในความรู้สึกที่เป็นคู่ ว่ามันเป็น
 อย่างนั้น ๆ, แต่แล้วมันทำอะไรไม่ได้ มันทำอะไรไม่ได้,
 นี่คือปฎิหาริย์ ปฎิหาริย์ของอตัมมยตา มีสติปัญญาไม่
 ให้เกิดการปรุแต่งเป็นตัวกู หรือเป็นกิเลสค้นหาใดๆ
 ไม่ว่าจะเป็นของคู่ชนิดไหน อยู่เหนือขั้วอยู่เหนือดี, นี่ปฎิ
 หาริย์อย่างยิ่ง.

ก็ตัวเองก็แล้วกันเดียวกับหัวเราะ เดียวก็ร้องให้
 เดียวก็ชอบใจ เดียวก็ไม่ชอบใจ แล้วเกิดกิเลสทุกทีไป, ถ้ามี
 อตัมมยตาจริง ไม่เกิดกิเลสดอก ถึงแม้จะรู้สึกว่าร้อหรือ
 ไม่อรร้อย มันก็ไม่ต้องเกิดกิเลส. ถ้ามันดีกว่านั้นขึ้นไปอีก
 ก็ไม่รู้สึกทั้ง ๒ อย่าง ไม่รู้สึกว่าร้อหรือ ไม่รู้สึกว่าไม่อรร้อย
 คือมันเป็นธรรมตา เป็นเช่นนั้นเองไปเสียหมด, นี่ประโยชน์
 หรืออานิสงส์อันประเสริฐสูงสุดของอตัมมยตา อยู่เหนือของคู่.

ทำให้ไม่ต้องเผชิญกับกิเลส.

ที่นี้ขอต่อไป **อตัมมยตาทำให้ไม่ต้องเผชิญกับกิเลส.**

อตัมมยตามีอยู่กิเลสเกิดไม่ได้ มันเหมือนกับยากำจัดศัตรูพืช, ถ้ามันมีอยู่ศัตรูพืชมันเกิดไม่ได้ ศัตรูพืชมันเกิดไม่ได้, ถ้าอตัมมยตามีอยู่กิเลสมันเกิดไม่ได้ เพราะมันมีสติ มีปัญญาควบคุมจิตไว้ ไม่ให้ถูกปรุงด้วยอารมณ์ภายนอก ด้วยอารมณ์ภายใน มันไม่เกิดกิเลส, มันไม่เกิดกิเลส อตัมมยตามันป้องกัน ไม่ให้คนเราต้องเผชิญหน้ากับกิเลส.

การเผชิญหน้ากับกิเลสนั้น คุณเถอะ รู้เอาเองเถอะ ไม่ต้องบรรยายแล้ว **มันเดือดร้อน** มันมีคัมมัฏฐานหม่นหมอง มันเจ็บปวด มันสารพัดอย่างแหละ, แล้วมันก็ต้องต่อสู้กับกิเลส ในลักษณะที่เอาไม้สั้นไปรันซี่ กระเด็นเข้าหน้าเข้าตาคนที่รันซี่นั้น. ถ้ามีกิเลสแล้วมันเป็นอย่างนั้นไม่ต้องมีกิเลสมันดีกว่า ไม่ต้องเอาไม้สั้นไปรันซี่, มีอตัมมยตาไม่ต้องเผชิญหน้ากับกิเลส, มันไม่เคยพบกัน ไม่ต้องพบกับกิเลสดอก นี่ ปาฏิหาริย์อันสูงสุดของความมีอตัมมยตา.

ให้ง่าย ๆ เขาก็เห็นได้ว่า มันให้อยู่เหนืออารมณ์ร้าย
 โดยประการทั้งปวง. **คนธรรมดา** **คนธรรมดา** **คนธรรมดา** **คนธรรมดา**
 ร้ายที่มีประจำ ประจำโลก ประจำมนุษย์ ประจำจิต ประจำ
 บ้านเรือน ประจำครอบครัว.

อารมณ์ร้าย นี้เคยพูดมาหลายหนแล้ว บางคนจะไม่
 เคยได้ฟังก็เป็นได้ ก็พูดอีกทีก็ได้ ว่า **อารมณ์ร้าย** นี้มีอะไร
 บ้าง, ยกตัวอย่างมาให้เห็น **ข้อแรกเป็นความรัก** เกิดขึ้น
 แล้วเป็นอย่างไร กันไม่ติดพัน มันก็เผาไปตามแบบของ
 ความรัก, เป็นไฟเบียดไปตามเรื่องตามราวของมัน หากความ
 ปกติสุขไม่ได้ กระทบกระวาย กระทบเมื่อไม่มีหยุด, นี้ความรัก
 อารมณ์ร้าย.

ที่นี้ **ความโกรธ** เอาซิ เกิดขึ้นมาแล้ว เป็นอย่างไร
 มันกลายเป็นอีกโลกหนึ่งทีเดียว เป็นไฟ เป็นไฟไปทั้งนั้น
 เป็นไฟไปทั้งนั้น แม้มันจะสนุกเมื่อแรกโกรธ แต่แล้วก็นั่ง
 กอดเข่าหลังจากที่โกรธแล้ว.

ความเกลียด เอ้า, เกลียดใครก็ตามใจเถอะ, เกลียด
 ฟ้าเกลียดฝนก็ตามใจเถอะ. **พอลงเกลียดแล้วมันหาความ**
สงบสุขไม่ได้ ไม่ต้องเกลียดดีกว่า.

แล้วความกลัว กลัวเข้าแล้วเป็นอย่างไร, มันไม่มี
แผ่นดินจะอยู่นั้น สู้ไม่กลัวไม่ได้.

แล้วตื่นตื่น ๆ เห็นอะไรก็ตื่นตื่น มีสิ่งที่ทำให้จิต
นั้นมันตื่นตื่น มันก็หวั่นไหวไปตามสิ่งที่ทำให้ตื่นตื่น, ทำให้
อยากจะไปดูหนัง ไปดูละคร ไปฟังเพลง ไปหาสิ่งที่มันช่วย
ให้จิตมันตื่นตื่นนั้นแหละ, ไปดูกีฬา ไปดูอะไรเหล่านั้นมันก็
ตื่นตื่น. เมื่อไปดูสิ่งที่น่าหวาดเสียวมันก็ตื่นตื่นเหลือประมาณ
แหละ, จิตยังตื่นตื่นอย่างนี้อยู่ หากความสงบสุขไม่ได้.

ถ้าอ้อมมยตามา โอ้ เซ่นนั่นเอง, มันเซ่นนั่นเอง
มันแก่นั่นเอง เป็นไปตามเหตุตามปัจจัยแก่นั่นเอง, ให้ไปดู
เล่นกลกายกรรมแพ่งที่สุคติที่สุด มาจากเมืองจีนเที่ยวแสดง
ทั่วโลก จนคนไปดูกัน, ถ้ามีอ้อมมยตามันก็ไม่ตื่นตื่น มันก็
แก่นั่นเองแก่นั่นเอง ไม่มีอะไรที่ตื่นตื่น. นี่มีแต่คนมา
เล่นกลอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ดู ก็ตื่นตื่นเสียแล้ว ไปดู
การแสดงกีฬาอะไรต่าง ๆ มีแต่ความตื่นตื่น ๆ, จิตใจไม่อยู่กับ
เนื้อกับตัวอ้อมมยตาทำให้เห็นว่า โอ้ แก่นั่นเอง ไม่ตื่นตื่น.

วิตกกังวล ถึงสิ่งที่จะมาข้างหน้า วิตกไว้ข้างหน้า
 วิตกอะไรก็ตามและสบายไหม, วิตกถึงอะไรที่จะมาถึง มัน
 สบายไหม หรืออาลัยอาวรณ์ถึงสิ่งที่ข้างหลัง, วิตกกังวลใน
 อนาคต อาลัยอาวรณ์ในอดีตนี้เป็นอย่างไรบ้าง มาเมื่อไรก็
 นอนไม่หลับเมื่อนั้นแหละ มาหลายชั่วโมงนักก็ปวดหัว
 หลายวันนักก็เป็นบ้า, วิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ ผู้มีอัมมมยา
 จะไม่มี.

อิจฉาริชยา^๕นี้เป็นของแปลก คือมันมีง่ายเหลือเกิน
 มันมีง่ายเหลือเกิน แม้โดยสัญชาตญาณมันก็มี, คุให้ตี
 แม้แต่ลูกสุนัขลูกแมว^๕มันก็มีอิจฉาริชยา, สังเกตคุให้ตีเป็น
 ธรรมชาติธรรมชาติเหลือเกิน. ฉะนั้น คนจึงริษยา, อิจฉาริชยา
 กัน โดยไม่มีเหตุผล เพียงแต่เห็นเขาสวยกว่าก็ไม่ชอบเสีย
 แล้วใช่ไหม ไม่ต้องมีอะไรคอก, เขาเกิดมารูปร่างสวยกว่า
 เขาแต่งเนื้อแต่งตัวสวยกว่า อะไรสวยกว่า มันก็ไม่ชอบ
 เสียแล้ว, มันก็อิจฉาริชยาเสียแล้ว. แต่พอความอิจฉาริชยา
 เกิดขึ้นในใจแล้ว มันอยู่ไม่เป็นสุข, มันมักจะคิดต่อ ๆ ต่อไป
 ถึงอยากจะทำลายมันเสีย อย่าให้มาเกินหน้าคุ.

มีหลักกล่าวไว้ว่า **อิจฉาริษาทำให้ฉิบหาย,**
โลกะนาสิกา อิสฺสา โลกะนาสิกา ว่าเป็นเช่นนั้นแหละ **ความ**
ริษา เป็นสิ่งที่ทำให้ฉิบหาย, มันทนอยู่ไม่ได้ มันคอย
 ทำลายคนที่จะดีกว่า ก้าวหน้ากว่า. **เดี๋ยวนี้ในโลกนี้มัน**
กำลังอิจฉากันระหว่างประเทศชาติ มันคอยจะทำลายล้าง
 กัน มันอิจฉากัน โลกจึงปั่นป่วน, ฝ่ายโน้นก็อิจฉาฝ่ายนี้
 ไม่ให้ฝ่ายนี้ครองโลก, ฝ่ายโน้นอิจฉาฝ่ายโน้น ไม่ให้ฝ่ายโน้น
 ครองโลก, มันอิจฉาริษยากันอยู่อย่างนี้ หากความสงบสุข
 ไม่ได้.

โดยส่วนตัวแท้ ๆ ไม่ต้องเอาอะไรเป็นหลัก **เอาตัว**
เองแท้ ๆ แหละ อิจฉาริษาใครอยู่บ้าง, เพียงแต่เห็นใคร
 มาแล้วมันนึกอิจฉาริษาแล้ว มันมีหรือไม่มี. ถ้าพูดตาม
 ธรรมชาติแท้ ๆ แล้วมันมี เขาดีกว่าบ้าง เขาสวยกว่าบ้าง
 เขารวยกว่าบ้าง เขาเก่งกว่าบ้าง, เขามีโอกาสดีกว่าบ้าง เขามี
 โชคดีกว่าบ้าง แล้วมันก็อิจฉาริษา. ถ้าอ้อมมยตามา มัน
 ไม่มีตอก, มันไม่มีอย่างนั้น, มันไม่ไปสนใจเรื่องอย่างนั้น.

ความหวง ความหึง, ความหวง — ความขี้เหนียว
ถ้าเข้มข้นหนักเข้าก็เป็นความหึง, ๒ อย่างนี้รบกวนจิตใจเท่าไร
ถ้าไม่มีจะเป็นอย่างไร.

อหัมมยตาจะบ่ตสิ่งเหล่านี้ออกไปหมด จะกวาดล้าง
สิ่งเหล่านี้ออกไปหมด อย่างน่าอัศจรรย์ อย่างกับปาฏิหาริย์,
ความรัก ความโกรธ ความเกลียด ความกลัว ความตื่นเต้น
ความวิตกกังวลอาลัยอาวรณ์ อิจฉาริษยา ความหวงความหึง
ถูกบ่ตทิ้งไปเหมือนกับกวาดขยะ ด้วยอำนาจของอหัมมยตา.
นี่เป็นปาฏิหาริย์ของอหัมมยตาที่ควรจะรู้ไว้.

อหัมมยตาคุณจิตให้ขึ้นไปเหนือโลก.

อหัมมยตามีปาฏิหาริย์ คือคุณจิตให้ขึ้นไปเหนือ
โลก, อหัมมยตานี้ขึ้นไป ดันไปให้จิตขึ้นไปอยู่เหนือโลก, อย่า
มาอยู่ที่นี้กับอารมณ์เหล่านี้ ที่มีนปรุ่งแต่งซ้ายที่ขวาที่ หน้าที่
หลังที่กระตูกข้างนั้นที่ . กระตูกข้างนี้ที่ ไม่มีความสงบสุข.
อหัมมยตาจะคุณจิตให้ละสิ่งเหล่านี้ ไม่ยึดกับสิ่งเหล่านี้
คุณขึ้นไปอยู่เหนือโลก, เหนือโลกเป็นโลกุตตระ ไม่มี

อะไรปรุงแต่งได้ ถ้ามันขึ้นไปอยู่เหนืออารมณ์เหนือโลก
เหล่านี้แล้ว ไม่มีอะไรจะดึงคูดเอาไว้ได้ เพราะอตั้มมยตา
มันเห็นว่าหลอกหลวง หลอกหลวงนี้จะมาดึงคูดไม่ได้, ทำให้จิต
อยู่เหนือโลก แห่งการปรุงแต่ง. โลกนี้เป็นโลกแห่งการ
ปรุงแต่ง ปรุงแต่งไว้หลอกหลวงกัน, มีอตั้มมยตาแล้ว มัน
ไม่มีความโง่ถึงขนาดที่จะไปหลงไหลในโลกแห่งการ
หลอกหลวง ซึ่งเต็มไปด้วยการปรุงแต่ง.

ไปคิดเอาเอง คำว่าปรุงแต่ง ปรุงแต่งเป็นคำที่
ไม่ใช่เล็กน้อย และสำคัญที่สุด เป็นที่ตั้งแห่งความโกลาหล
วุ่นวายที่สุด; ถ้าไม่มีปรุงแต่งเพียงอย่างเดียวเท่านั้น
สงบเย็นเป็นนิพพานแหละ, ถ้ามีการปรุงแต่งขึ้นมาเมื่อไรก็
เป็นวิฎฎสงสาร ยิ่งวุ่นวายเดือดร้อนไปเมื่อนั้นทันทีแหละ
ปรุงแต่ง ๆ นี้.

ทางวัตถุ, ทางวัตถุนี้ก็ปรุงแต่งกันมากมาย,
ปรุงแต่งวัตถุ. อาตมาขอแสดงความโง่ว่า แต่ละวัน ๆ นี้
กินขนมหรือกับข้าวเข้าไปจนไม่รู้ว่ามันเรียกว่าอะไร, ไม่รู้
ไม่รู้ว่าเขาเรียกว่าอะไรกัน. เขาปรุงแต่งขนม อาหาร กับข้าว

อะไรมา จนไม่รู้ว่าจะเรียกว่าอะไร วันหนึ่งแต่ละวัน ๆ นี้
 ฉันทองที่ไม่รู้จักว่าอะไรเข้าไปบ่อยที่สุดนี้, มันมาจากการ
 ประุ่งแต่ง, ถ้าไม่มีการประุ่งแต่งสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มี ประุ่งแต่งทาง
 วัตถุ เครื่องใช้ ไม่สอยสารพัดอย่าง แปลกๆ แปลกออกมา,
 บางทีก็ไม่ได้ต้องการไม่ได้ซื้อหา เขาเอามาให้. มันยุ่งด้วย
 การประุ่งแต่งทางวัตถุ, แล้วทางร่างกายก็ประุ่งแต่งอย่างนั้น
 ประุ่งแต่งอย่างนี้. แม้เรื่องหูกยาก็เหมือนกันแหละ อย่าไป
 บุษามันนัก, มันประุ่งแต่งให้ยุ่ง มีอยู่มาก ไม่กินยาเสียบางที
 จะดีกว่า. ที่นี้ ประุ่งแต่งทางจิตใจ ให้ศึกษา ให้คิด ให้นึก
 ให้เรียนศาสตร์นั้นศาสตร์นี้ ไม่รู้จักศาสตร์ต่อกี่ศาสตร์, แต่ละ
 ศาสตร์ประุ่งแต่งทั้งนั้น, ประุ่งแต่งให้เกิดความคิดชนิดที่
 ไม่หยุด, ให้เป็นไปตามสิ่งที่ประุ่งแต่ง ฝ่ายต่ำหรือฝ่ายสูง
 ฝ่ายดีหรือฝ่ายชั่ว มันมีแต่การประุ่งแต่ง.

ถ้าอตัมมยตาเข้ามา ประุ่งแต่งไม่ได้ ประุ่งแต่ง
 ไม่ได้, มันรู้จักสิ่งทั้งปวงโดยความเป็นเช่นนั้นเอง โดย
 ความเป็นเช่นนั้นเอง มันประุ่งแต่งไม่ได้, ก็เลยอยู่เหนือวัตถุ
 แห่งการประุ่งแต่ง เหนือร่างกายแห่งการประุ่งแต่ง เหนือจิตใจ
 แห่งการประุ่งแต่ง, เหนือภาวะแห่งการประุ่งแต่ง เหนือกิริยา

อาการแห่งการปรุงแต่ง, ไม่ถูกปรุงแต่งโดยประการทั้งปวง.
นี่ปาทิหารีย์ ปาทิหารีย์ของอตัมมยตา.

ทำให้หลุดจากสิ่งผูกพัน.

อตัมมยตาทำให้หลุดจากสิ่งผูกพัน **ชีวิตขึ้นอยู่กับ**
การผูกพัน, ผูกพันกันอย่างไรบ้างก็ดูเอาเองก็แล้วกัน :
ผูกพันกันด้วยความรัก, ผูกพันกันด้วยความรู้สึกอย่างไร ก็
เรียกว่าเป็นการผูกพัน, ผูกพันบางชนิดเป็นการกักขัง, เป็น
การกักขังให้ต้องทนทรมาน, **โดยเฉพาะอย่างยิ่งความ**
เป็นทาส เป็นทาสแห่งบุคคล ก็แย, เป็นทาส แห่งอารมณ์
ก็แย, เป็นทาส แห่งอายตนะ ก็แย เป็นทาส แห่งเวทนา
ก็แย.

เป็นทาสแห่งบุคคล นั้น เป็นเรื่องวัตถุมากไป
อตัมมยตาก็ช่วยได้บ้าง ก็ยังช่วยได้บ้าง, ฉันไม่รู้สึกรู้สึก
เป็นทาส รู้สึกเป็นของธรรมดา ก็ทำไปตามข้อผูกมัดที่ต้องทำ.
นั้นมันก็ยังดีกว่ารู้สึกว่าเป็นทรมาน มันเสียเปรียบ มันน่า
อับอายขายหน้าอะไร มันลำบากไปเสียทุกอย่าง มองเห็นเป็น

เช่นนั้นเอง, แล้วมันหลุดพ้นจากความผูกพันแห่งความเป็นทาส ทาสทางกฎหมาย ทาสทางวัตถุนี้.

เป็นทาสของอารมณ์ ก็คือหลงรัก หลงโกรธ หลงเกลียด หลงกลัว หลงยินดีเหล่านี้เป็นต้น.

เป็นทาสของอายตนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจนี้ มันจะเอาอย่างไรก็ต้องทำให้มัน.

เป็นทาสแห่งเวทนา สุขเวทนา อันลอลกหลวง นั้น มันก็ต้องทำให้มัน เป็นทาสทำให้มันได้เป็นสุขเวทนา, เป็นทุกขเวทนา ก็เป็นทาสมัน ที่จะต้องปลดเปลื้องมัน ต้องชวนชวายแก้ไขปลดเปลื้องมัน, แม้แต่อกุทฺทมสุขเวทนาม ก็เป็นทาสมัน ทำให้หลงไหลวนเวียนผูกพัน สนใจอยู่ที่นั่น คิดอย่างอื่นไม่ได้ ก็ตัดความสงสัยออกไปเสียได้, นี้ พ้นจากความผูกพัน.

ที่ผูกพันกันรุนแรงก็เรียกว่าภพ, ภพ—ความเป็นอย่างนั้นความเป็นอย่างนี้; เมื่อมีความผูกพันเป็นสามีหรือเป็นภรรยา มันก็เป็นภพอันหนึ่ง ความเป็น ความเป็น เรียกว่าภพ เป็นสามีก็ภพชนิดหนึ่ง, เป็นภรรยา ก็ภพชนิดหนึ่ง

มันผูกพันอยู่ด้วยความเป็นภพ เป็นสามีภรรยาตามเป็นภรรยา ก็ตาม
มันก็มีหน้าที่ มันก็มีความรับผิดชอบ, มันก็ผูกพันให้ยุ่งยาก
ลำบากไปด้วยกัน, แล้วก็ยึดถือ ๆ ยึดถือจนยอมไม่ได้ นี่ก็
ผูกพันอยู่ในภพ. เลิกวางความเป็นอย่างนี้เสียได้ มันก็
ไม่มีความลำบากยุ่งยาก กามภพก็แค่นั้น, รูปภพก็แค่นั้น,
อรุภพก็แค่นั้นแหละ, ไม่เอาภพ อยู่เหนือภพ.

ที่นี้ ความผูกพันของกรรม ที่ต้องเป็นไปตาม
กรรมนี้ นั่งร้องไห้โฮ ๆ อยู่ ที่ศาลาวัดมักจะสวดมนต์ว่า
เรามีกรรมเป็นของตัว ทำกรรมใดไว้จะต้องเป็นไปตามกรรม
นั้น แล้วก็ร้องไห้โฮ ๆ อยู่. พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เหนือ
กรรม ให้ชนะกรรม ให้ประพฤตินิสัยดี ๑๐ ประการ
เลิกตัวกู เลิกของกู เลิกตัวตน เลิกของตน กรรมก็หายไปหมด,
พ้นจากกรรม ไม่มีตัวตนที่จะทำกรรม หรือรับผลกรรม หรือ
เป็นไปตามกรรม, นี่มันพ้นจากกรรม. อตัมมยตาช่วยได้
อย่างนี้ ช่วยให้อยู่เหนือกรรม ก็เหนือความว้ายเวียนเป็น
วิฏฐะ มันไม่มีตัวตนแล้วมันไม่มีอะไรว้ายเวียนคอก, ถ้ายังมี
ตัวตนอยู่เมื่อไร ก็มีการว้ายเวียนอยู่เมื่อนั้นแหละ.

พ้นจากกิเลสตัณหาอุปาทาน นี่เป็นอันว่าแน่นอน
 ไม่อาจจะเกิดกิเลสตัณหาอุปาทานใดๆ เพราะสติปัญญาชนิด
 อตัมมยตามันควบคุมเอาไว้, นี่ปฏิบัติวิริยสูงส่งอย่างยิ่งของ
 อตัมมยตา ให้อยู่เหนือภพ เหนือกรรม เหนืออิทธิพลของ
 อารมณ์ หรือของความผูกพันใดๆ ที่มันผูกพันอยู่ตาม
 ธรรมชาติ.

ทำให้ง่ายแก่การปฏิบัติธรรม.

ดูต่อไป ที่พิเศษหน่อย เรื่องปฏิบัติธรรมะ,
 อตัมมยตาทำให้ง่ายแก่การปฏิบัติธรรม, ถ้ามีอตัมมยตา
 แม้นิดหน่อยอยู่บ้าง มีสติปัญญามองเห็นสิ่งเหล่านี้ ไม่ให้
 ประุ่งแต่งได้แล้ว ก็ง่ายที่จะปฏิบัติธรรม, ปฏิบัติสมาธิ
 ปฏิบัติวิปัสสนา ปฏิบัติสติปัฏฐาน อะไรก็ตาม มันจะง่าย
 ขึ้นมาก ถ้ามีอตัมมยตา; มีสติปัญญาคอยกำหนดไว้ว่า ไม่เอา
 กับสิ่งแล้วไอ้สิ่งที่ประุ่งแต่งนี้, กุไม่เอากับสิ่งแล้วไฉน, ถ้ามี
 ความรู้สึกอย่างนี้อยู่ในใจ จะง่ายต่อการปฏิบัติธรรม. ถ้ากุ
 ยังจะเอากับสิ่งทุกอย่างแล้วไม่ไหวคอก เป็นไปไม่ได้คอก
 การปฏิบัติธรรมะก็เป็นไปไม่ได้, รู้ว่าไม่เอาแล้วกับสิ่งประุ่ง

แต่งทั้งหลายทั้งปวงนี้, ทั้งหมดเลย, ไม่ต้องรู้จักหน้าค่าตากวาดทั้งไปหมด จะง่ายแก่การปฏิบัติธรรม, ให้ยิ่งขึ้นไปกว่านั้น เพียงเท่านั้นมันยังไม่พอ ให้มากขึ้นไปกว่านั้น ว่าให้สลัดทิ้งออกไปให้ได้มากกว่านั้น.

แล้วยัง มีพระบาลี ด้วยซ้ำว่า มันง่ายต่อการเห็น

ธรรม, การปฏิบัติให้เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาในขณะแห่งวิปัสสนานี้, ถ้ามีความรู้สึกเป็นอคตัมมยตาว่ากูไม่เอากับมึงแล้วโว้ยๆ กูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย หนุณอยู่ข้างหลังแล้วมันง่ายมากที่จะเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา, เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาแล้ว มันก็เห็นทบทวนลงไปว่า กูไม่เอากับมึงแล้วโว้ยยิ่งขึ้นไปอีกแหละ, ยิ่งเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาก็ยิ่งเห็นว่ากูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย กูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย ยิ่งขึ้นไปอีก มันก็เลยกวาดออกไปหมด.

นี่เป็นปฎิหาริย์ของอคตัมมยตา ง่ายแก่การที่จะปฏิบัติธรรม, ง่ายแก่การที่จะเห็นธรรม เห็นสังขารธรรมเช่นอนัตตา เป็นต้น. อารมณ์มาปรุงแต่งจิตไม่ได้ มันก็ง่าย, ง่ายที่จะปฏิบัติธรรมะ. ฉะนั้น ถือเอาว่า กูไม่เอากับมึงแล้วโว้ย

เป็นหลัก สำหรับขจัด ไล่ไปๆ, ไล่ไปอย่าให้เข้ามาเกี่ยวข้อง
จะง่ายแก่การปฏิบัติธรรมและการเห็นธรรม.

ให้มีนิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้.

ที่นี้มันก็ช่วยให้มี นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้ นิพพาน
ชั่วคราวตามแบบโลกๆ เรียกว่า นิพพุติ นิพพุติก็แปลว่าเย็น
เหมือนกันแหละ คับเย็นเหมือนกัน, ถ้าคับเย็นไปกว่านั้น
เป็นนิพพานจริง ก็เรียกว่านิพพาน นิพพาน, ได้นิพพาน
ชั่วคราวคือนิพพุติก็ได้ ได้นิพพานจริงก็ยิ่งดี, คือไม่มีไฟ
ไม่มีกิเลสที่เป็นไฟเข้ามาทำให้ร้อน. **อดัมมยตามันป้องกัน**
ไม่ให้เข้าไปผูกพันกับสิ่งใด, ไม่ให้สิ่งใดเข้ามาปรุงแต่งได้
มันไม่มีไฟคือกิเลส มันก็เย็นๆเย็น, เย็นอย่างระดับชาวบ้าน
เย็นนอกเย็นใจอย่างระดับชาวบ้านก็ได้, หรือเย็นสูงขึ้นไปลึก
ขึ้นไปถึงกิเลสชั้นลึกๆไม่มี มันก็เย็นกว่านั้น กระทั่งเย็น
ตลอดกาลเป็นพระอรหันต์ ก็เย็นที่สุด คือนิพพานสมบูรณ์,
เราก็เลยมีชีวิตเย็นที่นี้และเดี๋ยวนี้, ปฏิบัติจนชำนาญจน
แคล่วคล่องว่องไว จนขจัดออกไปได้ง่ายๆ ไม่มีอะไรมาทำให้
ร้อน ชำนาญในการขับไล่ออกไป ขับไล่ออกไป อยู่ทุกวันๆ

แหละ, ขั้บไล้ของร้อนออกไป มีแต่ของเย็นอยู่ อยู่กับความ
เย็น. ขอให้มืออตั้มยตาเป็นเครื่องมือ มันแสดงปาฏิหาริย์
ของมันที่จะขั้บไล้สิ่งร้อนออกไป, ไม่ให้มารบกวน.

ช่วยให้อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์.

เอ้า, ที่มันนอกจะอจัจรรยแล้ว อจัจรรยขึ้นมา
แล้ว อตั้มยตาช่วยให้อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือแม่แต่
ของเทวดา ผีสาง พระเจ้า อะไรก็ตาม สิ่งที่เราเรียกกันว่า
ศักดิ์สิทธิ์ ๆ นั้น.

คนใ้บอยู่ใ้บอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ชนิดนั้น
ชนิดไสยศาสตร์, จะเป็นผีสางเทวดาสังศักดิ์สิทธิ์สมมติที่ไหน
ในสากลโลกก็ตามใจ มันอ้วนอนอยู่นั้นแหละ. ถ้ามี
อตั้มยตา ก็ไม่เอากับมึงแล้วโว้ย แล้วไม่ต้องอยู่ใ้บอำนาจ
ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะเราไม่ต้องการอะไร, ที่อ้วนอนสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วย เพราะต้องการมาก มีกิเลสมาก, มัน
ต้องการมาก หาได้ไม่พอ ต้องอ้วนอนให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วย
หาให้, หรือจะฟังพระเป็นเจ้า พระเป็นเจ้านานาชนิดมีชื่อ

ต่าง ๆ กัน ไม่รู้พระเป็นเจ้าอะไรก็ตาม เพราะต้องการให้
 พระเจ้าช่วย. ^๕เดี๋ยวฉันไม่ต้องการให้ช่วย ฉันไม่ต้องการ
 อะไร, ไม่ต้องมาช่วย ก็เลยอยู่นอกเหนืออำนาจของพระ-
 เป็นเจ้า ^๕ที่เขามีพระเป็นเจ้ากันเพื่อต้องการให้ช่วย
 อ่อนวอนให้ช่วย ให้เข้ามาคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา. ^๕เดี๋ยว
 ฉันไม่มีภัย ไม่มีอันตราย ฉันไม่มีตัวกู ฉันไม่มีของกู ฉัน
 ไม่มีความรัก, พระเป็นเจ้าก็ดี ^๕สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นก็ดี
 ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องได้ ไม่ต้องการ.

ไสยศาสตร์ทั้งหลายเลิกกันตอนนั้นแหละ ไสยศาสตร์
 ที่เคยยึดถือมาแต่ก่อนแต่ออก มาแต่ทารก มันก็เลิกกันตอนนั้น
 มันไม่ต้องกลัว ไม่ต้องอะไรโง่ ๆ เวลา ๆ ในเรื่องของไสยศาสตร์
 หมายความว่ามันเลิกไสยศาสตร์ได้ ศาสตร์ของคนหลับ ฟังพา
 อาศัยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แล้วมันก็ไม่มีความเป็นอิสระ เลิกเสียได้
 เป็นอิสระ. ^๕อดัมมดาช่วยให้เลิกได้ ^๕ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์
 สำหรับฉันก็ได้ เพราะฉันไม่ต้องการอะไรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์,
 ฉันดับทุกข์เองได้ โดยกำจัดกิเลสออกไป. ^๕ถ้ายังต้องการ
 อ่อนวอน จุฑรูปุคเตียนแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่กับเขาไปซี, มันก็
 ผูกพันอยู่ที่นั่นแหละ, ^๕เดี๋ยวฉันออกมาเสียได้จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์.

ที่กรุงเทพฯ ได้ยินว่าเขาไปศาลพระภูมิเอราวัณกันมาก
 ไปกว่าโบสถ์พระแก้ว มากกว่าไปโบสถ์พระแก้ว, แต่ถึงไป
 โบสถ์พระแก้วก็เถอะ ยังไปให้พระแก้วช่วยอย่างศักดิ์สิทธิ์
 อย่างไสยศาสตร์อยู่นั้นแหละ. มันไม่ต้องการไสยศาสตร์
 ศาสตร์สำหรับคนหลับ หรือศาสตร์ที่ยังเบื่องตันเกินไป
 เพราะโตแล้ว โตแล้ว, เต็กๆ เชื่อไสยศาสตร์, อาตมาก็เคย
 เชื่อไสยศาสตร์ บนบานผีสงเทวดา จะไปสอบไล่ก็ต้องบน
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าให้สอบไล่ได้. เตียวนี้ไม่ต้องแล้ว เตียวนี้
 ไม่ต้องแล้ว, ไสยศาสตร์อันนั้นเล็กกันที, ของสำหรับเต็กๆ
 พอกันที, นี่อดัมมยตามากก็ให้อยู่เหนืออิทธิพลของ
 ไสยศาสตร์.

ทำให้อยู่เหนือความต้องการพระพุทธรเจ้า.

เอ้า ข้อสุดท้าย อย่าตกใจ อย่าตกใจนะ ทำให้อยู่
 เหนือความต้องการพระพุทธรเจ้า บ้าหรือดี, ทำให้อยู่เหนือ
 ความต้องการพระพุทธรเจ้า ไม่ต้องการพระพุทธรเจ้า, อันนี้
 คงจะยากจะลึก จะเข้าใจยาก แล้วก็ค่าอาตมากันอีก ไม่เป็นไร.
 จะขอพูดสรุปสั้นๆ ว่า เรามีพระรัตนตรัย พระพุทธร พระ

ธรรมพระสงฆ์ เป็นทางปฏิบัติเป็นแนวทางปฏิบัติ เพื่อให้ขึ้นถึงจุด **สู่จุดที่ไม่ต้องการพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์** อีกต่อไป, **เต็ยวน^๕ต้องการพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์** มาเป็นหลักปฏิบัติ **ดำเนินไป ๆ ดำเนินไปให้ไป** ถึงจุด ๆ หนึ่งซึ่งไม่ต้องการพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์อีกต่อไป. **ถ้ายังไม่ถึงจุดนั้นยังไม่นิพพาน ยังไม่นิพพาน,** **ต่อเมื่อถึงจุดที่ไม่ต้องการพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์อีก** **ต่อไปนั่นแหละจะถึงที่สุด** เป็นพระอรหันต์หรือนิพพาน **ไม่มีความทุกข์ไม่ต้องการที่พึ่งไม่ต้องการอะไรหมด.**

เรามีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์สำหรับปฏิบัติ **ขึ้นไป ๆ จนไม่ต้องการพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์อีกต่อไป** มันน่ากลัวใช่ไหม, **น่ากลัวสำหรับคนที่ไม่เข้าใจ** ที่ยังยึดมัน ถือมันในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ **ไม่เป็นไร** **อดัมมยตา** **ช่วยได้.** **ถ้าทำให้ไม่ต้องการอะไร ไม่ต้องการให้อะไร** **ปรุ่่งแต่ง** **แล้วมันก็ไม่ต้องการอะไร, ไม่ต้องการให้ใครช่วย,** **ช่วยตัวเองได้** **หรือว่าถ้าว่าเป็นถึงขนาดนั้นแล้ว ก็เป็นพระ-** **พุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์เสียเองแล้ว,** **คนนั้นเป็น**

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เสียเองแล้วนี่ แล้วจะต้องการ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไปทำไม.

นี่ ปาฏิหาริย์สูงสุด สุกท้ายของอทัมมยตา ช่วยให้
ว่า ไม่ต้องการพระเจ้า, ไม่ต้องการพระเป็นเจ้า, ไม่ต้อง
การพระพุทธเจ้า, ไม่ต้องการอะไรๆ ที่เขาต้องการกัน
อยู่อีกต่อไป, ไม่ต้องเอาพระเครื่องมาแขวนคอให้รุงรัง
แล้ว นั่นของเด็กๆ มันไม่ต้องการที่พึ่งอีกต่อไป. ช่วยจำ
คำนั้นไว้ เพราะมันถึงที่สุดแห่งที่พึ่งเสียแล้ว, อยู่นอกเหนือ
ความต้องการที่พึ่งเสียแล้ว. ถ้ายังต้องการที่พึ่ง มันก็ยัง
ต้องหาสิ่งที่พึ่ง หาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไป ได้มา
แล้วปฏิบัติ, ปฏิบัติจนปล่อยวางอัตตาตัวตนเสียได้,
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพึ่งอะไรอีกต่อไป ก็เลยโกยทิ้งหมด,
ไม่ต้องการที่พึ่งใดๆ.

ที่พึ่ง นั้นยังจำเป็น จำเป็นสำหรับคนที่ยังอยู่ใน
กองทุกข์, ยังไม่รู้จักดับทุกข์, ยังไม่รู้จักว่าอะไรเป็นอะไร,
เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นหลัก สำหรับประพฤติก
ปฏิบัติไป, ปฏิบัติไป ปฏิบัติไป, ถ้ามัน ถึงจุดสูงสุดจริงๆ

มันก็หยุด เลิกต้องการ ไม่ต้องการ เพราะมันถึงเสียแล้ว, มีลักษณะเหมือนข้ามฟากแล้ว, ก็ไม่ต้องการพาหนะอะไรอีกต่อไป. นี่ อตัมมยตาช่วยได้.

ข้อสุดท้าย **ให้อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดใดๆ,** เหนือสิ่งที่เคยยึดถือเป็นที่พึ่งใดๆ, เป็นอิสระสิ้นเชิง, เป็นอิสระสูงสุด, ไม่ต้องการพึ่งพาอาศัยอะไรอีกต่อไป, ถ้าพึ่งไม่พึ่งไม่ถูกกว่านั้น จ้วงจาบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์. **อาตมาขอยืนยันว่าไม่,** ไม่ได้จ้วงจาบ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธเจ้าเองเสียอีก ต้องการให้เป็นอย่างนี้. **พระพุทธเจ้านั้นแหละ ท่านต้องการให้เป็นอย่างนี้, ให้ขึ้นไปถึงจุดที่ไม่ต้องพึ่งพาอะไรอีกต่อไป, เป็นโลกุตตระ** ไม่ต้องการที่พึ่งอะไรอีกต่อไป, เรียกว่าโลกุตตระ. ถ้ายังต้องการที่พึ่ง มันก็ยังอยู่ใต้โลก อยู่ใต้ความยึดมั่นถือมั่นตัวตน เป็นทุกข์ต้องการที่พึ่ง, เคียน^๕ไม่ ไม่มีแล้ว.

นี่ปาฏิหาริย์สูงสุดอย่างยิ่งของอตัมมยตา ชอบหรือไม่ชอบไม่รับรอง, แต่บอกตามเป็นจริงว่ามันมีอยู่อย่างนี้. ใครต้องการหรือไม่ต้องการ? ไม่เข้าใจก็ไม่กล้าต้องการ, คน

ฉลาดไม่กล้าต้องการดอก, ไม่มีที่พึ่งใต้อะไรนี้ คนฉลาดเขาไม่
 ต้องการดอก เขากลัวเขาไม่กล้า. แต่ว่าธรรมชาติต้องการอย่าง
 นั้น, พระพุทธศาสนาต้องการอย่างนั้น ให้หมดตัวคนแล้วก็
 ไม่ต้องการที่พึ่งอะไร, ไม่ต้องมีปัญหาอะไรนี้. นับแล้วว่า
 ปาฏิหาริย์ของอตัมมยตา เท่าที่มันเกี่ยวกับความทุกข์และดับ
 ทุกข์.

ช่วยให้พุทธศาสนาขึ้นอยู่เหนือสุด.

ทีนี้ขอแถมพีกอีกข้อหนึ่ง นอกเรื่อง อตัมมยตาช่วย
 ให้พุทธศาสนาขึ้นอยู่เหนือสุด สูงสุดกว่าศาสนาใดๆ,
 เป็นยอดสุดแห่งศาสนาทั้งปวง, พุทธอย่างนั้นมันก็ถูกค่าอีกแหละ
 เพราะมันไปถูกถูกหุ้มห่อศาสนาอื่น ๆ ว่าอยู่ข้างใต้ข้างล่าง. แต่
 เราจะพูดตามความเป็นจริง ว่าพุทธศาสนานี้สอนให้มี
 อตัมมยตา ละหมดตัวกู ไม่มีตัวตน ไม่มีตัวตนไหน ๆ หมก,
 ไม่มีตัวตนถาวร ไม่มีตัวตนชั่วคราว, ไม่มีตัวตนอะไร มัน
 เลยออกไปไกลสุดกว่าศาสนาทั้งปวงที่ยังมีตัวตน ยังมีตัวตน,
 ตัวตนของคน ตัวตนของพระเจ้า ตัวตนของอะไรก็ตาม
 นั้นมันยังมีตัวตน. พุทธศาสนาออกไปจนหมดตัวตน ไม่มี

ตัวคนเลย ไปอยู่เหนือสุด, เป็นยอดสุดของศาสนาทั้งปวง. อัครัมมยคาช่วยให้พุทธศาสนาไปอยู่ในฐานะยอดสุดเหนือสุดของศาสนาทั้งปวง, ถ้าพูดไม่เป็น อย่าไปพูดนะ จะถูกค่านะ. คุณอย่าจำไปพูดนะ ถ้าพูดไม่เป็นแล้วจะถูกค่านะ, แล้วจะถูกตบหน้าด้วยซ้ำไป เพราะมันเป็นการดูถูกกันอย่างยิ่ง, ว่ามันอยู่เหนือเขาหมด คนที่มันอยู่ใต้เขาก็ไม่ชอบซิ แต่ความจริงมันเป็นอย่างนั้น.

ขอให้ดูประวัติวัฒนธรรมแห่งการเกิดของศาสนา ศาสนาก็เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ๆ คำเนินมา ๆ คำเนินมา สูงขึ้น ๆ สูงขึ้น จนถึงวัฒนธรรมสูงสุด หมดตัวคนว่างถึงที่สุด, นั่นแหละยอดสุดของวัฒนธรรมทางศาสนา. ศาสนาที่ยังมีตัวคนนั้นยังไม่สุดคอก มันยังมีตัวคน มีความรู้สึกเป็นตัวคน ยังไม่สุด, ต้องเอาความรู้สึกนั้นออกไปเสียให้หมดจึงจะสูงสุด. พุทธศาสนาเป็นอย่างนั้น ไม่มีตัวคน—สิ่งที่เรียกว่าตัวคนเหลือ, แม้จะมีตัวคนที่มีใช้ตัวคน มันก็ไม่ใช้ตัวคนแหละ, ตัวคนโดยสมมติ ตัวคนตามภาษาเด็ก ๆ ที่มันยังไม่รู้จักอะไร มันก็มีตัวคน ตัวคนเด็ก ๆ, ตัวคนนั้นมิใช่ตัวคน.

ตัวตนที่เรายึดถืออยู่ว่า ตัวตนนั้นมีใช่ตัวตน, เป็นตัว
ตนที่วิเศษมันสร้างขึ้นมาเป็นตัวตน มันมีใช่ตัวตน,
ต้องเหนือตัวตนทุกอย่างทุกประการ. นี้โดยวัฒนธรรม ใน
ความรู้เรื่องมีตัวตนเรื่องไม่มีตัวตนกันแล้ว พุทธศาสนาสูงสุด.

เอ้า, ที่นี้ **ดูทางวิทยาศาสตร์** เอาแง่วิทยาศาสตร์
มาเป็นเครื่องพิจารณาแยกแยะ ก็จะเห็นได้ว่า โอ **ไม่มีตัวตน**
นี้แหละมันสุดท้าย มันมีจุดจบ เป็นจุดจบ, ถ้ายังมีตัวตน
อยู่ยังไม่จบยังมีปัญหา, อย่างน้อยมันก็นักอยู่ที่ตัวตนนั้น
แหละ นักอยู่ที่ตัวตน ที่จะต้องยึดถือไว้. ถ้ามีตัวตนมันก็
ต้องยึดถือ, ถ้าไม่ยึดถือมันก็ไม่มีความหมาย, ถ้ามีตัวตนมันก็
มีการยึดถือมันก็นัก. **ไม่มีตัวตนมันก็ไม่ยึดถือ** มันก็ว่าง
ว่าง ๆ ว่าง ว่างเหลือที่จะว่างจนเรียกว่าว่างอย่างยิ่ง **ไม่มีตัว**
ตนว่างจากตัวตน, ว่างจากความหมายแห่งตัวตนทั้งของตน
ไม่มีความหมายแห่งอัตตาว่าตัวตนไม่มีความหมายแห่งอัตตานียา
ว่าของตน, นั่นมันเป็นจุดสูงสุดของพระพุทธศาสนา แล้วก็
สูงสุดกว่าศาสนาใดๆ บรรดาที่มีอยู่ในโลก ที่ได้เคยมีมาแล้ว
แต่หนหลัง จนกระทั่งบัดนี้.

ขอบอกอีกที อย่าเอาไปพูดนะ ถ้าพูดไม่เป็นจะ
 ถูกดำเนินะ, อย่าเอาไปพูดนะ นี่บอกให้ฟังเท่านั้นแหละ ว่ามัน
 เป็นอย่างนี้, ความจริงมันเป็นอย่างนี้. ถ้าคุณไปเถียงกับเขา
 มันก็ได้ทะเลาะกัน, มันก็ได้ชกต่อยกัน ไม่ได้ผลอะไร,
 เอาไว้รู้ของตัวเองเถอะว่า ลัทธิธรรมศาสนานี้สูงส่งอยู่แค่
 ความไม่มีตัวตน จบเรื่องที่ไม่มีตัวตน, ไม่มีศาสนาไหนสอน
 อย่างนี้ นอกจากพุทธศาสนา, ดังนั้นพุทธศาสนาจึงเป็นยอดสุด
 แห่งศาสนาทั้งหลาย จบแล้ว ปาฏิหาริย์แห่งอตัมมยตา.

ปาฏิหาริย์แห่งอตัมมยตา ทบทวนแต่โดยหัวข้อ
 อีกรักก็ได้ว่า:—

—ช่วยให้อยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ใน
 ยุคปรมาณู, เราจะอยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งแวดล้อมปรุแง
 แห่งยุคปรมาณู.

—ช่วยให้อยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งที่เป็นคู่ๆ
 ดี—ชั่ว บุญ—บาป สุข—ทุกข์ ได้—เสีย แพ้—ชนะ บวก—ลบ,
 ไม่มีบวกไม่มีลบ.

— ช่วยให้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับกิเลส, ไม่ต้องมี
 อากาที่เรียกว่าเอาไม้สั้นไปรันชี่คือกิเลส ไม่ต้องมี ไม่ต้อง
 เผชิญหน้ากับกิเลส.

— ให้อยู่เหนืออารมณ์ร้าย, อารมณ์ร้ายที่รบกวน
 คนทั้งหลายอยู่เป็นปกติไม่มี รัก โกรธ เกลียด กลัว วิตกกังวล
 อาลัยอาวรณ์จะไม่มี ไม่มี.

— แล้วก็ ดุนดันขึ้นให้อยู่เหนือโลก เป็นโลกุต-
 ตระไปเลย, หลุดจากสิ่งผูกพันทั้งหลายทั้งปวง.

— แล้วให้มันง่ายแก่การปฏิบัติธรรมะและวัชรธรรมะ,
 ปฏิบัติสติปัฏฐานได้ง่าย รู้ নিজจ้ง ทุกขัง อนัตตาได้ง่าย ถ้า
 มันมีทุนรอนว่า กูไม่เอา กับมันแล้วไว้อยู่ในจิตใจ.

— บรรลุพระนิพพานกันที่นี้และเดี๋ยวนี้ เป็น
 นิพพานจริง ไม่ใช่นิพพานต่อตายแล้ว ซึ่งไม่ได้ประโยชน์
 อะไร เป็นนิพพานลมๆแล้งๆ ของใครก็ไม่รู้ มันพูดให้
 นิพพานต่อตายแล้ว ไม่มี ถ้าไม่มีความรู้สึกเย็นไม่มีนิพพาน.

— ช่วยให้อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในสากลโลก ไม่มี
 อะไรที่เราจะต้องไปอ่อนนวย ขอร้องอ่อนนวยอีกต่อไป.

— แล้วทำให้ **ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องการพระ-
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์** เพราะได้เพราะมีหรือเป็นเสียเอง
แล้ว, **ไม่ต้องการพระพุทธเจ้า** เพราะเป็นพระพุทธเจ้าเสีย
เองแล้ว, **ไม่ต้องการพระธรรม** เพราะเป็นพระธรรมเสียเอง
แล้ว, **ไม่ต้องการพระสงฆ์** เพราะเป็นพระสงฆ์เสียเองแล้ว.
ถ้าพูดไม่เป็นก็ถูกค่าแหละ, อย่าพูดดีกว่าขอร้อง แต่มันเป็น
อย่างนั้นแหละ อานิสงส์ของอตัมมยตา.

— แล้วข้อสุดท้าย **ทำให้พุทธศาสนาขึ้นไปอยู่
ยอดสุด** เหนือศาสนาใดๆในโลก ทั้งอดีต ทั้งอนาคต ทั้ง
ปัจจุบัน.

นี่เรื่องปาฏิหาริย์ของอตัมมยตา ใครจะชอบหรือ
ไม่ชอบก็ตามใจ ไม่ว่า, แต่ชี้ให้เห็นว่ามันมีอยู่อย่างนี้ แล้ว
ก็จะได้ว่า เรากำลังอะไร จะเรียกว่าโชคดี มันก็บ้าอีกแหละ
ที่ได้มีพุทธศาสนา. เราได้สิ่งที่ดีที่สุดโดยบังเอิญ ที่ได้มี
พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำตัว แล้วก็ **มีหัวใจอยู่ที่อตัม-
มยตา. มีเมื่อไรก็เป็นอตัมมโย** คือเป็นพระอรหันต์,
เป็นการได้ที่ดีแล้ว ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา

ที่มีสิ่งประเสริฐที่สุดแล้ว คือมืออัมมยตา. ขอให้มองเห็นว่า
 มั่นนำอัครจริย เป็นปาฏิหาริย์, มั่นนำไปสู่จุดที่ต้องการได้
 อย่างทันแก่เวลา คือมีเวลาที่จะได้รับประโยชน์สุขจากสิ่งนั้น
 พอสมควร ไม่ตายเสียก่อน.

เอาละ, การบรรยายในวันนี้ ก็พอสมควรแก่เวลา
 ขอยุติการบรรยายเรื่องปาฏิหาริย์ของอัมมยตา ผ่าไว้ในจิตใจ
 ของท่านทั้งหลาย, บางเรื่องเอาไปพูดได้ บางเรื่องอย่าเอาไป
 พูดจะถูกค่า.

ขอยุติการบรรยาย ให้พระคุณเจ้าทั้งหลาย สวดบท
 พระธรรม สำหรับให้เกิดกำลังใจอย่างยิ่ง ในการที่จะปฏิบัติ
 ให้เข้าถึงอัมมยตา สืบต่อไป ณ กาลบัดนี้.

รายนามผู้บริจาคค่าพิมพ์

หนังสือ ปาฏิหาริย์ แห่ง อตัมมขตา

พนักงานธนาคารกรุงไทย “คุณนิคมนำส่ง”	๗,๒๐๐ บาท
คุณสว่าง-คุณเการุณ อุณาภูล	๑,๐๐๐ บาท
คุณวรรณช-คุณสุรภาพ อุณาภูล	๕๐๐ บาท
คุณเกษม สุขสถาน	๔,๐๐๐ บาท
คุณบัญญัติ เจริมชัยกิจ	๑,๐๐๐ บาท
น.พ. พรชัย รัตนธรรพร	๑,๐๐๐ บาท
คุณดวงตา เทพหัตถิน ณ อยุธยา	๑,๐๐๐ บาท
พ.ญ. กวงเคื่อน กงศักดิ์	๑,๐๐๐ บาท
คุณจินดา ทรงยิ้ม	๕๐๐ บาท
คุณกลิน สีตะธณี	๕๐๐ บาท
คุณวันดี พัฒนพงษ์	๕๐๐ บาท
คุณเจติม อ้อยงสินธ์	๕๐๐ บาท
คุณถนิมนันท์ ขวัญไมเยอร์	๕๐๐ บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม ๓ ท่าน	๑,๑๐๐ บาท
คุณนฤมล วิโรธธนกิจ	๑๐๐ บาท
คุณพรทิพย์ ปราชญาพร	๑๐๐ บาท
คุณองุ่น มาติก ในนามมูลนิธิ ไชยวนา	๑,๕๐๐ บาท

รวมทั้งสิ้น ๒๒,๐๐๐ บาท

ชาติใหม่ ขอบัน ยอดใจ
 ทั้งไว้ในรัช มกษี และวิหิต
 เวลรวมตัว เป็นรทพ ผิดต
 มลคตตท พันแล้ววรัช ไปขงมช.
 ต:โกนร้อง บอกลหข. สิ้นทั้งมอ
 วกไม่ตอง เลี่ยเพ็ชว ให้อวคินเท
 อนันตอข ในโลกนี้ หันขงม
 เหมือนเพ็ชวท พนอเดอ ทานปลัดแ
 ดุงแกจวอ จิตไม่วัง โปตมโลก
 ออเมออดอม ทวไรโค ทคกรแล
 ื่อเทเพ็ชว เพ็ชววินมี สลับตักแ
 ไมอู่แก พันโมรสไปตคตอ.
 คอขเพ็ชวอ โปรสอี่ในเวท
 คอขพันไป เหนือฟ้า จีเพออ
 ธิอศทมวอ ทงพัน อดอัวล
 ไมอู่ย ไมอู่ตข สขขอเย ๙.

พรหม อิม...

A Boundless Joy to find!
 At Last There is no Happiness
 in this World!

รายชื่อหนังสือ ชุดหมื่นลือ

อันดับ	เรื่อง	พิมพ์ครั้งที่	อันดับ	เรื่อง	พิมพ์ครั้งที่
๑.	พระพุทธคุณคำกลอน	๔	๒๗.	เมื่อพอใจในหน้าที่ ที่กำลัง	
๒.	การศึกษาคืออะไร?	๑	๒๘.	กระทำ กับสวรรค์คือคุณ	
๓.	การทำงานคืออะไร?	๑	๒๙.	ตนเอง. เมื่อไม่รู้จักตัวเอง	
๔.	ทรัพย์สินสมบัติคืออะไร?	๑	๓๐.	ก็ไม่รู้ว่าตนควรจะมีหน้าที่	
๕.	สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต	๑	๓๑.	อะไร	๑
๖.	ปัญหาที่เกิดจากการศึกษา		๓๒.	ความเป็นพระอรหันต์	๑
	ไม่สมบูรณ์แบบ	๑	๓๓.	ธรรมะคือมรรคโลก	๑
๗.	ปาวณา และธรรมะ		๓๔.	ศุภของชีวิต กับ เสน่ห์	
	ในฐานะสิ่งที่ต้องศึกษา	๑	๓๕.	ของศุภ	๑
๘.	ชาติในปัจจุสมุปบาท	๑	๓๖.	กระแสแห่งชีวิตเป็นสิ่งที่	
๙.	ทางออกที่ ๓ แห่งยุค		๓๗.	ต้องรู้จัก	๑
	ปัจจุบัน	๑	๓๘.	สิ่งแรกที่ควรต้องรู้จักนั้น	
๑๐.	การบวชคืออะไร?	๑	๓๙.	คือความทุกข์	๑
๑๑.	ศาสนาคืออะไร?	๑	๔๐.	การหมดความเห็นแก่ตัว	
๑๒.	ตัวตนคืออะไร?	๑	๔๑.	คือหมดทุกข์	๑
๑๓.	อานาปานสติภาวนา	๑	๔๒.	ชีวิต คือชนะทั้งห้า	
๑๔.	ธรรมะในฐานะสิ่งที่ต้อง		๔๓.	มิใช่ตัวตน	๑
	ศึกษาทั้งชนิดมีตัวตนและ	๑	๔๔.	อติมมยคาถา	๑
	ไม่มีตัวตน	๑	๔๕.	อติมมยคาถาประยุกต์	
๑๕.	คุณพระไม่ตาย	๑	๔๖.	อติมมยคาถาในข้ออะไร	
๑๖.	คุณพระไม่ตายและ		๔๗.	ได้บ้าง	๑
	เกิดมาทำไม?	๑	๔๘.	เด็กจะเป็นผู้สร้างโลก	
๑๗.	ความรักดี	๑	๔๙.	ในอนาคต	๑
๑๘.	เกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่า		๕๐.	คุณใช้อานาปานสติภาวนา	
	"พระเจ้า"	๑	๕๑.	อย่างสมบูรณ์แบบ	๑
๑๙.	ครูคือผู้ทำหน้าที่สร้างโลก	๑	๕๒.	การใช้ไอชานในบ้านเรือน	๑
๒๐.	การท้าวตราบแบบ		๕๓.	บทธำจ่ายสำหรับเรื่อง	
	โบราณ	๑	๕๔.	อติมมยคา	๑
๒๑.	ประมวลปรมัตถธรรม		๕๕.	อติมมยคาถากับสันติภาพ	๑
	ที่คนธรรมดาควรทราบ	๑	๕๖.	มาฆบูชาเทศนา	๑
๒๒.	โลกอื่น	๑	๕๗.	การพัฒนาชีวิตโดยพระไตร-	
๒๓.	ความเกิดแห่งทุกข์ และ		๕๘.	ลักษณ์จัดเป็นอติมมย	๑
	ความไม่เกิดแห่งทุกข์	๑	๕๙.	ปาฏิหาริย์แห่งอติมมยคา	๑
๒๔.	นิเวศน์	๒			
๒๕.	วันครุ	๑			
๒๖.	แผ่นดินทองต้องสร้างด้วย				
	แผ่นดินธรรม	๑			

ปาฏิหาริย์ แห่ง อตัมมยตา.

นำไปสู่ความสำเร็จทันในเวลาที่ต้องการ :-

- ช่วยให้อยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในยุคนปรมาณู,
- ช่วยให้อยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งที่เป็นคู่ๆ,
- ช่วยให้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับกิเลส,
- ให้อยู่เหนืออารมณ์ร้ายต่างๆ, ไม่มารบกวน,
- คุณกันขึ้นให้อยู่เหนือโลก เป็นโลกุตตระ, หลุดจากสิ่งผูกพัน,
- ง่ายแก่การปฏิบัติธรรมเพราะไม่เอาแล้วกับสิ่งปรุงแต่ง,
- บรรลุพระนิพพานกันทันทีและเกี่ยวนี้,
- ช่วยให้อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย,
- ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องการพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์,
- ทำให้พุทธศาสนาขึ้น ไปอยู่ยอดสุด, มีหัวใจเป็นอตัมมโย.

๒๕๕

มีหนังสือ

ต้องเขียนเกิด เขียนตาย ตามบุญตาม
เมื่อไร ๓๓๓ ๓๓๓ ๓๓๓ ๓๓๓ ๓๓๓
ไม่ต้องเขียน ไม่ต้องตาย สบายดังนี้
มีหนังสือ! ๓๓๓๓๓ ๓๓๓๓๓ ๓

พุทธธรรม ๓๓๓๓๓